

Sygn. akt IIK 473/14 (1 Ds. 450/14)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 18.11.2015

Sąd Rejonowy dla Wrocławia–Śródmieścia we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Marcin Truchła

po rozpoznaniu sprawy w dniu 04 listopada 2015 roku

S. K.

syna P. i B. z domu D.

urodzonego (...). we W.

(PESEL: (...))

oskarżonego o to, że

1. w okresie od września 2013r. do 17 lutego 2014r. we W., w mieszkaniu przy ul. (...), znęcał się psychicznie nad swoją konkubiną D. D. (2), jej małoletnią córką A. D. oraz ich wspólnymi małoletnimi dziećmi G. D., M. K. i K. K. (2) w ten sposób, że wszczynał awantury oraz znieważył ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe

tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.

2. w dniu 17 lutego 2014r. we W., w mieszkaniu przy ul. (...), rzucił swoją małoletnią córkę M. K. na drewniane łóżko z odległości około dwóch metrów, czym spowodował u niej obrażenia ciała w postaci urazu uogólnionego oraz złamania obojczyka lewego, które naruszyły czynności narządów jej ciała na czas powyżej siedmiu dni

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

* * *

I. uznaje oskarżonego **S. K.** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **S. K.** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., łączy kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu i orzeka wobec niego karę łączną 1 rok i 4 miesiące pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 punkt 1 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zawiesza oskarżonemu warunkowo na okres 5 (pięciu) lat próby;

V. na podstawie art. 73 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

VI. na podstawie art. 72 § 1 punkt 4, 5 i 6 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., zobowiązuje oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej, powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i poddania się leczeniu odwykowemu przeciw alkoholowemu;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 17 lutego 2014 do 7 października 2014,

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

II K 473/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Oskarżony zamieszkiwał wraz ze swoją konkubiną D. D. (2) i czworgiem dzieci we W. przy ul. (...). Troje z małoletnich - G. D. (obecnie lat 5), M. K. i K. K. (2) (obecnie lat 4) to wspólne dzieci oskarżonego i jego konkubiny. A. D. (obecnie lat 6) jest natomiast dzieckiem z poprzedniego związku (...).

Rodzina oskarżonego objęta była procedurą niebieskiej karty.

W okresie od września 2013 r. do 17 lutego 2014 r. oskarżony wszczynał w domu awantury. Podczas nich wyzywał wszystkie dzieci słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, opisanymi na k. 28, 244. Podobnie znieważał konkubinę wyrażeniami wskazanymi na k. 244. Głównym powodem tych zajść były problemy finansowe rodziny, a także fakt nadużywania przez oskarżonego alkoholu. Pod wpływem alkoholu oskarżony stawał się bowiem agresywny.

dowód: zeznania św. M. W. k. 289; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 28, 46-47, 132, 244, 298; zeznania św. E. R. k. 95/v, 279; zeznania św. R. B. k. 101/v-102, 291; zeznania św. L. B. k. 351

W dniu 18 października 2013 r. w mieszkaniu oskarżonego miała miejsce interwencja policji, z uwagi na to, że wszczął on pod wpływem alkoholu awanturę. Był agresywny i wulgarny w stosunku do swojej konkubiny. Funkcjonariusze policji doprowadzili go do (...), aby wytrzeźwiał. Stwierdzono u niego zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie 0,98 mg/l.

dowód: zeznania św. A. B. k. 89/v, 278; zeznania św. R. B. k./ 101/v-102.

W dniu 17 lutego 2014 r., w godzinach popołudniowych, córka oskarżonego - M. K. wylała na podłogę zawartość nocnika. Oskarżony, który dzień przed i wcześniej spożywał alkohol, zdenerwował się tym faktem, podniósł ją z podłogi, chwycił pod pachy i rzucił na drewniane łóżko z odległości około dwóch metrów. Łóżko było rozłożone. Wskutek działania oskarżonego u małoletniej powstały obrażenia ciała w postaci urazu uogólnionego oraz złamania obojczyka lewego, które naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni.

dowód: dokumentacja medyczna k. 13 - 14, 75-76; opinia sądowo - lekarska k. 37-38; protokół zatrzymania oskarżonego k. 2; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 28,46-47,244,132; zeznania św. M. W. k. 289-290; zeznania św. E. R. k. 95/v,279; zeznania św. R. B. k. 291; zeznania św. L. B. k. 351.

Oskarżony nie cierpiał i nie cierpi aktualnie na chorobę psychiczną w rozumieniu psychozy. Nie jest on upośledzony umysłowo. Ujawnia cechy osobowości nieprawidłowej dyssocjalnej. Od szesnastego roku życia nadużywa alkoholu z objawami uzależnienia. W czasie popełnienia zarzucanych mu czynów nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Cechy nieprawidłowo funkcjonującej osobowości i uzależnienia od alkoholu u oskarżonego potwierdziły badania psychologiczno – psychiatryczne przeprowadzone w sprawie Sądu Rodzinnego III Nsm 357/15.

dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k. 103 – 107; opinia psychologiczno – psychiatryczna k. 324-332.

Oskarżony urodził się w dniu (...) we W.. Jest on kawalerem, ma troje dzieci, wobec których obciąża go obowiązek alimentacyjny. Posiada wykształcenie gimnazjalne. Był uprzednio karany za przestępstwa p-ko mieniu. Jest uzależniony od alkoholu, odbywał stosowną terapię, aktualnie jednak z uwagi na konieczność uregulowania spraw związanych z zatrudnieniem zawiesił terapię grupową i indywidualną. Był zatrudniony, ale rozwiązał umowę o pracę, gdyż chce zmienić pracodawcę i zatrudnić się jako pracownik budowlany, aby uzyskiwać wyższe wynagrodzenie. Firma Budowlana (...) zobowiązała się podpisać z nim umowę, początkowo w formie umowy – zlecenia. Aktualnie konkubina oskarżonego spodziewa się ich wspólnego dziecka.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 299, 301, 352; oświadczenie pracodawcy k. 297; dane osobo-poznawcze k. 31; karta karna k. 33-34; odpisy wyroków (jednostkowych i łącznego) k. 120-122, 123-124, 242-242a; pismo z przychodni zdrowia psychicznego i leczenia uzależnień k. 304.

W związku z uprzednim skazaniem oskarżony był wcześniej pozbawiony wolności, odbywał karę w Areszcie Śledczym we W., miał tam pozytywną opinię. Postanowieniem z dnia 26 marca 2015 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu udzielił oskarżonemu przedterminowego warunkowego zwolnienia z odbycia reszty kary orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 10 września 2014 r., sygn. akt VII K 403/14. W uzasadnieniu wskazano, iż oskarżony ukończył krótką interwencję w systemie terapeutycznym dla osób uzależnionych od alkoholu poza oddziałem. Sąd uznał, iż proces resocjalizacji przebiega bez zaburzeń.

dowód: opinia o skazanym k. 200-201; postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu k. 286, świadectwo zwolnienia k. 287

Postanowieniem Sądu Rodzinnego oskarżony został pozbawiony władzy rodzicielskiej nad małoletnimi G. D., K. i M. K.. Orzeczone wobec niego również zakaz styczności z dziećmi. Oskarżony złożył wniosek o zmianę postanowienia Sądu Rodzinnego w przedmiocie pozbawienia go władzy rodzicielskiej.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 28, 46-47, 244, 298, 352; akta Sądu Rodzinnego III R Nsm 222/14 i III R Nsm 230/14; akta tuit. Sądu II Ko 2987/13

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Potwierdził, że rzucił swoją 2,5-letnią córką na łóżko, i że wyzywał dzieci i konkubinę (k. 28).

Podczas przesłuchania z dnia 19 lutego 2014 r. wskazał, iż pomiędzy nim a jego konkubiną miały miejsce awantury, podczas których wyzywał ją. W czasie awantur nie znajdował się jednak pod wpływem alkoholu. W zakresie drugiego czynu podał natomiast, że był na głodzie alkoholowym. Wyjaśnił, że córka „wylała nocnik z sikami”, i że wtedy podniósł ją i z odległości ok. metra rzucił na łóżko. Dalej podał, że nie wie, co go tak zdenerwowało, iż rzucił dzieckiem (k. 46-47).

Na rozprawie w dniu 07 października 2014 r. oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu. Odnośnie drugiego czynu wskazał, iż nie przyznaje się do jego popełnienia w pełni, ponieważ było to niechcący. Podał, iż prawdą jest, że wyzywał konkubinę i wszystkie dzieci. Przychodził do domu pod wpływem alkoholu, był zły, nie chciał, żeby ktokolwiek się do niego odzywał. Odnośnie drugiego czynu stwierdził, że popełniony został w amoku, że był wtedy nietrzeźwy, że nie zrobił tego specjalnie. Dodał, że nie podniósł córki na wysokość dwóch metrów, a na wysokość około 90 cm i puścił ją na łóżko, które było rozłożone, były na nim kołdry, poduszki. Przeprosił konkubinę za swoje zachowanie, a ona przeprosiła go (k. 244).

Sąd zasadniczo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie wskazania, że wyzywał konkubinę i dzieci, że przyczyną konfliktów były też kwestie finansowe, że spożywał alkohol, że rzucił małoletnią M. K. na łóżko i spowodował u niej obrażenia ciała. W tym zakresie jego wyjaśnienia znajdowały potwierdzenie w pozostałym

materiale dowodowym, a w szczególności zeznaniach świadków i w odpowiedniej części w dokumentacji lekarskiej. Jednocześnie jednak Sąd uznał, że nie zasługują na wiarę wyjaśnienia oskarżonego dot. czynu z art. 157 § 1 k.k., a sprowadzające się do twierdzenia, że nie zrobił tego specjalnie czy te, że zachowanie to spowodował wyłącznie alkohol. Sposób zachowania się oskarżonego wyklucza możliwość przyjęcia, iż działał on przypadkowo. Złapał on bowiem małe, niespełna 3-letnie dziecko i rzucił je na łóżko. Odnośnie wpływu alkoholu na jego zachowanie wskazać natomiast trzeba, iż Sąd podziela w tym zakresie stanowisko wyrażone przez biegłych psychiatrów, zgodnie z którym oskarżony nie znajdował się w stanie wyłączającym poczytalność. Miał on swobodę i świadomość decydowania, a nadto – jak wynika z jego wyjaśnień – zdawał sobie sprawę z działania alkoholu na jego zachowanie. Jednocześnie Sąd nie dał wiary, że nerwowe zachowanie oskarżonego spowodowane było tym, iż jego szef nie rozliczył się z nim terminowo. Zważyć bowiem należy, iż w toku postępowania przygotowawczego oskarżony nawet o tym nie wspomniał, wskazując, że nie wie, dlaczego rzucił dziecko na łóżko. Wyjaśnienia te jako składane w bliższej odległości od zdarzenia uznać należy za spontaniczne i bardziej miarodajne. Dodać należy, iż twierdzeniom oskarżonego przeczy także treść zeznań świadka M. W., która wskazała, iż konkubina powiedziała jej, że oskarżony tego dnia „był na kacu” i nie było racjonalnych przyczyn jego zachowania (k. 289).

Nie jest też prawdą, na co wskazuje oskarżony, że tylko jeden raz nadużył on alkoholu, a tym samym podczas rzeczonych awantur nie był nietrzeźwy, gdyż był po leczeniu odwykowym. Przeczą temu zeznania świadków. I tak świadek A. B. – funkcjonariusz Policji – wskazała, iż w dniu 18 października 2013 r. w czasie opisywanej wyżej interwencji znajdował się on w stanie nietrzeźwości (k. 89 v.). Również świadek M. W. podała, iż w czasie, gdy doszło do spowodowania obrażeń ciała M. K., oskarżony nadużywał alkoholu (k. 289). Na fakt nadmiernego spożywania przez niego alkoholu wskazuje świadek M. W. (k. 290).

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. B. (k. 278). Co prawda świadek podczas przesłuchania przed sądem nie pamiętała już okoliczności podjętej w domu oskarżonego interwencji, niemniej jednak potwierdziła treść uprzednio złożonych przez siebie zeznań. Wiedzę odnośnie zdarzenia posiadała z uwagi na pełnione przez siebie czynności służbowe. Dokonywała ona bowiem w dniu 18 października 2013 r. interwencji w domu oskarżonego.

Sąd uwzględnił również zeznania świadka E. R. (k. 279, 95/v). Jest ona sąsiadką pokrzywdzonych i oskarżonego. Ograniczyła swoje zeznania do znanych jej bezpośrednio okoliczności, wskazując skąd posiada wiedzę odnośnie określonych faktów. Świadek wskazała m.in., że w rodzinie oskarżonego używanie wulgarnych słów i głośne rozmowy są ogólnie przyjęte, a oskarżony i jego konkubina wyzywają się wzajemnie. Jej zeznania w zasadniczej mierze znalazły potwierdzenie w zeznaniach pozostałych świadków, m.in. drugiej sąsiadki – L. B. (k. 351). W tym miejscu dodać należy, iż nieznaczne różnice pomiędzy zeznaniami obu kobiet nie wpływają ujemnie na ocenę ich wiarygodności, gdyż należy to tłumaczyć upływem czasu od zdarzenia. Podobnie Sąd zatem dał wiarę zeznaniom świadka L. B. (k. 351). Jej zeznania znajdowały bowiem potwierdzenie w zeznaniach pozostałych świadków, były logiczne, a świadek przedstawiała jedynie znane jej okoliczności.

Istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy miały zeznania świadka M. W., która jako kurator rodzinny (k. 100, 289.) pracowała z rodziną oskarżonego od początku 2013 r. do wakacji roku 2014. Świadek z uwagi na pełnione obowiązki zawodowe знаła sytuację życiową oskarżonego i jego rodziny. Przy tym zachowała wymagany obiektywizm i rzeczowo przedstawiła fakty objęte zakresem niniejszego postępowania. Dodać trzeba, że świadek podkreślała wpływ alkoholu na zachowanie oskarżonego. W konsekwencji powyższego Sąd oparł ustalenia faktyczne także na jej zeznaniach.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka R. B. (k. 291, 101 – 102). Świadek bowiem wskazywała na fakty istotne dla postępowania w sposób zobiektywizowany. Jako osoba trzecia, niezwiązana ze stronami postępowania, nie miała też ona interesu w tym, aby zniekształcać fakty istotne dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej oskarżonego. Dodać należy, iż także R. B. wskazywała na dysfunkcje zachodzące w rodzinie oskarżonego i wpływ alkoholu na jego zachowanie.

Ustalenia w zakresie obrażeń poniesionych przez małoletnią M. K. Sąd poczynił na podstawie opinii biegłego lekarza sądowego, a także przedłożonej w postępowaniu dokumentacji medycznej. Dowody te nie były kwestionowane przez strony, a ich treść jest ze sobą zbieżna.

W zakresie stwierdzenia stanu psychicznego oskarżonego, a także jego relacji rodzinnych, istotne znaczenie miały opinie biegłych psychiatrów, a także opinia psychologiczno – psychiatryczna nadesłana przez Sąd Rodzinny. Biegli starannie przeprowadzili w tym zakresie badania, dochodząc do poprawnych konkluzji.

Dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie istotne znaczenie miały również dowody o charakterze nieosobowym w postaci protokołu zatrzymania oskarżonego w dniu 17 lutego 2014 r. k. 2, danych o karalności k. 33-34, wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 21 lipca 2011 r. k. 123 – 124, wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 10 października 2011 r. (k. 120), wyroku łącznego Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków (VII K 403/14) k. 242, pisma z przychodni zdrowia psychicznego i leczenia uzależnień k. 304, postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26 marca 2015 r. k. 286, opinii o skazanym k. 200 i świadectwa zwolnienia k. 287, czy oświadczenia pracodawcy k. 297. Dowody te sporządzone zostały w sposób prawidłowy, wobec czego nie było podstaw do ich kwestionowania.

Sąd zważył co następuje

Przeprowadzone postępowanie dowodowe doprowadziło Sąd do przekonania, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. Oskarżony bowiem w okresie od września 2013 r. do 17 lutego 2014 r. we W. przy ul. (...), znęcał się psychicznie nad swoją konkubinę D. D. (2), jej małoletnią córką A. D. oraz ich wspólnymi dziećmi G. D., M. K. i K. K. (2) w ten sposób, że wszczywał awantury oraz znieważał ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe.

Oskarżony dopuścił się również czynu z art. 157 § 1 k.k. Wskutek działania oskarżonego małoletnia M. K. - córka oskarżonego - doznała obrażeń ciała w postaci urazu uogólnionego oraz złamania obojczyka lewego, które naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni. W tym miejscu zastrzec należy, iż zdaniem Sądu okoliczności niniejszej sprawy w sposób jednoznaczny wykazały, iż znamiona przypisanego mu czynu zrealizował on umyślnie z zamiarem ewentualnym. Zwrócić trzeba uwagę na sposób działania oskarżonego, który rzucił swoim dzieckiem z odległości około dwóch metrów na drewniane łóżko. Przy czym jak opisał najpierw podniósł dziewczynkę z podłogi, następnie chwycił pod pachy i rzucił na łóżko. Powyższe okoliczności świadczą o tym, że przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego na to się godził.

Oceniając kolejno stopień zawinienia oskarżonego uznać należy, iż jest on znaczny. Oskarżony bowiem nie znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej, a wiek i doświadczenie życiowe pozwalały mu na sprostanie wymaganiom określonym w normach społecznych i prawnych.

Wymierzając oskarżonemu kary za popełnione przestępstwa, Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd baczyl, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

I tak odnośnie czynu z art. 207 § 1 k.k. Sąd uwzględnił, że oskarżony w znacznym stopniu naruszył obowiązki spoczywające na nim jako na członku rodziny, zwłaszcza rodzicu. Jego negatywne zachowania skierowane były między innymi w stosunku do małoletnich. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, iż oskarżony jest uzależniony od alkoholu. Był już uprzednio karany, odbywał też karę pozbawienia wolności. Stopień winy oskarżonego należy ocenić jako znaczny. Przy czym jako okoliczności łagodzące należało przyjąć, że oskarżony przyznał się w całości do popełnienia tego czynu, przeprosił swoją konkubinę, podjął leczenie odwykowe i znalazł pracę. Pokrzywdzona D. D. (2) przyjęła przeprosiny oskarżonego. Oceniając natomiast stopień społecznej szkodliwości, Sąd wziął pod uwagę jej kwantyfikatory z art. 115 § 2 k.k. W tym zakresie wskazać należy, iż czyn oskarżonego godził w szczególne dobro jakim jest prawidłowe

życie rodzinne. Jego czyny skierowane były też w stosunku do małoletnich dzieci. Oskarżony działał zasadniczo pod wpływem alkoholu. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż adekwatną karę będzie kara 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W zakresie natomiast przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. Sąd uwzględnił, że czynem swoim oskarżony godził w zdrowie własnego dziecka, zadając mu cierpienie. Jednocześnie oskarżony podjął swoje działanie z błędnego powodu, chcąc ukarać dziecko za złe zachowanie. Oskarżony był uprzednio karany, nadużywał alkoholu. W chwili popełnienia przestępstwa był nietrzeźwy. Stopień zawinienia oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu były znaczne. Czyn oskarżonego godził bowiem w zdrowie małoletniego dziecka. Oskarżony popełnił go znajdując się pod wpływem alkoholu, będąc ojcem pokrzywdzonej. Działał zdenerwowany. W konsekwencji powyższego Sąd uznał, iż karą dostatecznie dolegliwą będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kolejno, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Sąd połączył oskarżonemu kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, stosując zasadę kumulacji. Niezależnie bowiem od tego, że zachodził związek podmiotowy - przedmiotowy popełnionych przez oskarżonego czynów (pierwszy czyn godził w dobro członków rodziny oskarżonego, w tym małoletniej M. K., drugi zaś tylko w dobro wymienionej), jak też związek czasowy popełnionych przestępstw (oskarżony działał w podobnym czasie) oraz związek miejsca (oskarżony popełnił przypisane mu czyny w tym samym miejscu), to w realiach niniejszej sprawy brak było podstaw do zastosowania innych reguł – absorpcji bądź asperacji. Prowadziłoby to bowiem do nieuzasadnionego złagodzenia kary wymierzonej oskarżonemu. W konsekwencji tego Sąd wymierzył mu karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, o czym orzekł na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. art. 70 § 1 pkt 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Kara orzeczona wobec oskarżonego nie przekracza bowiem dwóch lat, a wymiar kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Sąd wziął w tym zakresie pod uwagę fakt, że oskarżony rozpoczął leczenie odwykowe, przeprosił za popełnione czyny i podjął zatrudnienie. Nie bez znaczenia w tym zakresie jest fakt, iż stara się on o przywrócenie mu władzy rodzicielskiej nad swoimi dziećmi, a także to, że udzielono mu warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej w innym postępowaniu, wskazując na zadowalające efekty resocjalizacji. Celem weryfikacji pozytywnej prognozy Sąd wyznaczył oskarżonemu najdłuższy możliwy okres próby – 5 lat.

Aby wzmocnić oddziaływanie na oskarżonego Sąd nałożył na niego stosowne obowiązki w okresie próby.

Na podstawie art. 73 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora.

Dalej Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 4, 5 i 6 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej, powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i poddania się leczeniu odwykowemu, które oskarżony wprawdzie rozpoczął, ale je zawiesił na czas uregulowania spraw związanych ze zmianą pracy i nowym zatrudnieniem.

Zgodnie z art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w okresie od 17 lutego 2014 r. do dnia 07 października 2014 r.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych Sąd oparł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa. Oskarżony bowiem znajduje się w trudnej sytuacji finansowej.